

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urtos/8/2021
Identifikačné číslo spisu:	5021010023
Dátum vydania rozhodnutia:	27.10.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:5021010023.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Macejkovej PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Petra Kaňu v trestnej veci odsúdeného I. K., v konaní o návrhu odsúdeného na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, na neverejnom zasadnutí konanom 27. októbra 2021 v Bratislave, o sťažnosti odsúdeného I. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 0Ntc/23/2021 zo 7. septembra 2021, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného I. K. z a m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Žiline uznesením, sp. zn. 0Ntc/23/2021 zo 7. septembra 2021, podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku, § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii zamietol návrh odsúdeného I. K. na podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého mu rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. k. 0Ntc/14/2020-46 z 1. júla 2020, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Urto/6/2020 z 21. októbra 2020, ktorým bol uznaný rozsudok Krajského súdu Piotrkow Trybunalski, sp. zn. III K 103/17 zo 14. decembra 2018, v spojení s rozsudkom Odvolacieho súdu v Lodži, sp. zn. II AKa 98/19 z 18. júla 2019, pre trestný čin úmyselného obchodovania s kradnutým tovarom a podstatnou hodnotou a s tým spojené pranie špinavých peňazí podľa čl. 291 § 1 poľského Trestného zákona v spojení s čl. 294 § 1 a čl. 299 § 1 a 5 v spojení s čl. 11 § 2 Poľského Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „súd I. stupňa“) napadnuté uznesenie odôvodnil v podstate tým, že odsúdený I. K. nespĺňa materiálnu podmienku, pretože odsúdený bol doposiaľ dvakrát súdne trestaný. Z hodnotiacej správy riaditeľa ÚVTOS Dubnica nad Váhom vyplýva, že odsúdený I. K. mal spočiatku nekritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, neskôr dokázal svoj postoj prehodnotiť a aktuálne sa k nej vyjadruje čiastočne kriticky. Svoju vinu si uvedomuje len z časti, presúva ju na svojho kamaráta. Hodnotenie vypracované na odsúdeného je len jedným z dôkazov, ktorý súd hodnotí v rámci

rozhodovania o podmienčnom prepustení, pričom tento musí v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku hodnotiť nielen jednotlivo, ale aj v súhrne s ostatnými vykonanými dôkazmi. Treba poukázať aj na závažnosť trestnej činnosti, a to hlavne na výšku spôsobenej škody v sume viac ako 2 milióny poľských zlotých. Najmä vzhľadom na absenciu sebareflexie k spáchanej trestnej činnosti, čiastočne nekritický postoj odsúdeného k tejto trestnej činnosti, aj s poukazom na hodnotiacu správu riaditeľa ÚVTOS Dubnica nad Váhom a tiež na závažnosť trestnej činnosti, nemožno dospieť k objektívnemu záveru, že odsúdený plnením svojich povinností preukázal polepšenie v takej miere, na základe ktorého by bolo možné opodstatnene očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Proti tomuto rozhodnutiu podal riadne a včas sťažnosť odsúdený I. K. prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Rastislava Otrubu, advokáta v Žiline, ktorú odôvodnil tak, že pri posudzovaní žiadosti o podmienčné prepustenie súd prihliada na všetky okolnosti, ktoré súvisia s osobou odsúdeného, na jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám, na prostredie v ktorom pred nástupom na výkon trestu žil, na celý jeho doterajší život, povahu a charakter jeho spáchanej trestnej činnosti. Prvá materiálna podmienka, a to či odsúdený plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie, sa preukazuje prostredníctvom príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody v hodnotení odsúdeného. Odsúdený poukazuje na to, že počas výkonu trestu odňatia slobody sa nevyskytli žiadne porušenia interných predpisov, odsúdený sa správal k príslušníkom zboru väzenskej a justičnej stráže bez akýchkoľvek problémov, a odsúdený sa správal aj voči ostatným odsúdeným bezkonfliktné. Splnenie druhej materiálnej podmienky a to, že od odsúdeného možno očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, odsúdený preukazuje tým, že počas výkonu trestu odňatia slobody došlo k prehodnoteniu postojov k spáchanej trestnej činnosti, o ktorej sa vyjadruje kriticky. Odsúdený svoj kritický postoj ku spáchanej trestnej činnosti prezentoval od začiatku. Zo správy Ústavu na výkon trestu odňatia slobody vyplýva, že u odsúdeného bola resocializačná prognóza vyhodnotená ako priaznivá s nízkym rizikom recidívy. Konanie odsúdeného vykazuje zákonné znaky trestného činu legalizácie z príjmov trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona Slovenskej republiky, za ktorý by bolo možné odsúdenému uložiť trest odňatia slobody vo výmere 7 až 12 rokov podľa slovenského Trestného zákona, avšak uvedené nie je možné v prípade odsúdeného aplikovať a to z dôvodu, že súdom príslušným na rozhodovanie o vine a treste bol súd v Poľskej republike. Navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a odsúdeného podmienčne prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že Krajský súd v Žiline rozhodol v súlade so zákonom a nepochybil, keď návrh odsúdeného I. K. na jeho podmienčné prepustenie zamietol.

Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmienčne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že odsúdený I. K. nepochybne splnil tzv. formálnu podmienku pre podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorou je výkon zákonom stanovenej časti nepodmienečného trestu odňatia slobody, z ktorého žiadal podmienčne prepustiť ku dňu 26. júla 2021 (koniec výkonu trestu odňatia slobody ku dňu 8. decembra 2021).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že pokiaľ ide o dve tzv. materiálne podmienky pre podmienčné prepustenie, ktoré musia byť splnené súčasne (plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život), základným významným dôkazným podkladom je hodnotiacia správa ústavu (resp. i viacerých ústavov)

na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom (ktorých) vykonával doposiaľ posudzovaný trest, vo vzťahu k správaniu a aktivitám odsúdeného, ako povaha trestnej činnosti, pre ktorú trest vykonáva, resp. i preukázané osobné pomery odsúdeného, aktuálne i z obdobia pred nástupom na výkon trestu (pri posudzovaní otázky „prognózy resocializácie“, od ktorej sa odvíja aj záver o možnosti očakávania vedenia riadneho života odsúdeného na slobode).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzajúc z hodnotiacej správy odsúdeného príslušným ústavom na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom - počas jeho výkonu v Slovenskej republike uvádza, že táto je k správaniu odsúdeného celkovo pozitívna (vystupovanie odsúdeného je slušné, príkazy rešpektuje, vzťahy s odsúdenými sú nekonfliktné), na strane druhej v neprospech odsúdeného pôsobí informácie o jeho nekritickej postoji k spáchanej trestnej činnosti a aktuálne sa o nej vyjadruje čiastočne kriticky a svoju vinu presúva na svojho kamaráta, pričom hoci resocializačná prognóza je priaznivá s nízkym rizikom recidívy, riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom neodporučil odsúdeného podmienene prepustiť.

Z uvedenej správy je pritom zrejmé, že odsúdený sa svojím pôsobením a aktivitou v režime výkonu trestu doposiaľ nijako nevymyká z radu priemerných väzňov, nebol ani raz disciplinárne odmenený, keď je síce dobre adaptovaný na uvedený režim, avšak svojou pasivitou a postojom k vlastnej trestnej činnosti si nevytvoril akýkoľvek podklad pre záver, že doterajším výkonom trestu došlo k jeho „polepšeniu“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe vyššie uvedených skutočností a vedený vyššie rozvedenými úvahami, preto sťažnosť odsúdeného proti napadnutému uzneseniu ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s ust. § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.